

I

Toen de eenzame reiziger naderde, waaierden de vijf Handhavers zich over de breedte van het pad uit om hem de pas af te snijden. Ze wachtten zwijgend af, een groepje krijgers in donkere capes en volledige wapenuitrusting, gezeten op hun grote zwarte paarden. De man die kwam aanlopen was schamel gekleed in een grijze vilten cape, een wollen broek en afgetrapte laarzen. Hij droeg alleen een kleine ransel en een staf. Zijn tred was ferm, hoewel hij zijn hoofd gebogen hield. Hij zag eruit alsof hij al geruime tijd op reis was.

‘Halt!’ riep Rohan Doodzwaard toen de reiziger hen tot op tien passen was genaderd, maar nog geen aanstalten maakte om te blijven stilstaan. ‘Je naam en je bestemming!’

De man hief zijn hoofd. Het onderste gedeelte van zijn gezicht was met een doek bedekt, als een ruwe nabootsing van het masker dat Handhavers tijdens hun werk droegen om hun identiteit te verhullen. Boven de doek keken een paar heldere grijze ogen de Handhaver aan die de man had toegebluft. De man rechtte zijn schouders. ‘Ben ik zo lang weggeweest dat je me bent vergeten, Rohan?’ Zijn stem, hoewel schor van uitputting, was maar al te bekend. Ze herkenden hem al voordat hij zijn provisorische masker naar beneden trok.

‘Owen! Bij alles wat heilig is!’ Ook Rohan schoof zijn masker naar beneden. Hij sprong van zijn paard en beende op zijn bevelhebber af die zo lang afwezig was geweest. De anderen volgden zijn voorbeeld en verzamelden zich rond Owen Raphand. ‘Waar is de rest van eenheid Everzwijn? We hadden jullie al veel eerder verwacht. Wanneer komen ze?’

‘Vandaag niet.’ Er volgde een lange stilte, alsof de spreker al zijn kracht moest verzamelen om verder te praten. ‘Ik moet de koning spreken. Zo snel mogelijk. Hebben jullie een paard over?’

‘Neem Schicht maar. Ik rijd wel met Tallis mee. Je kunt je beter eerst een beetje opknappen voordat je de koning onder ogen komt; je stinkt als een meshoop. Ga me niet vertellen dat je helemaal vanaf Zomerfort bent komen lopen.’

‘Ik heb... slecht nieuws. Belangrijk nieuws. Keldec moet het als eerste horen.’

Iets in zijn gezicht en in zijn stem voorkwam verdere vragen. Ze kenden die blik; ze waren bekend met het soort nieuws dat een man zo grimmig en zwijgzaam maakte.

De mannen van de koning bestegen hun paard en reden in de richting van Winterfort. Hun eenheidsleider reed met hen mee. Niemand zei een woord.

‘Meiden, opstaan!’ Het scherpe bevel vanuit de deuropening was inmiddels zeer vertrouwd. Tali stond altijd eerder op dan wij. Ze stond op ons vieren te wachten terwijl we ons in onze kleren wurmden, ons haar bijeenbonden en ons beddengoed rechtrokken. Wanneer je een winter lang zo dicht op elkaar moest leven, werd het een gewoonte om ordelijk te zijn.

‘Schiet op, Neryn.’ Regans onderbevelhebber leunde tegen de deurpost, met haar getatoeëerde armen over elkaar geslagen, en ze keek me aan alsof ik een trage leerling was. ‘Ik was van plan je later in de ochtend op de Ladder te zetten, maar er stonden twee jongemannen op de stoep – de Zwarte Kraai mag weten hoe ze hier zijn gekomen met al die sneeuw – en die zal ik vandaag moeten beproeven. Jij gaat dus voor het ontbijt trainen. Dat is het enige tijdstip dat ik nog beschikbaar heb.’

De moed zonk me in de schoenen. Toen ik voor het eerst bij het rebellenhoofdkwartier van Schaduwrots aankwam, was ik zwak geweest. Na drie jaar te hebben rondgedoold en grotendeels buiten te hebben geleefd, van de ene naar de andere plek zwervend, was ik ondervoed, ziek en achterdochtig geweest. Toen ik op de vlucht was, had ik niet begrepen waarom de mannen van de koning achter me aan zaten, alleen dat mijn bijzondere gave eerder een vloek dan een zegen was. Ik had zelfs nauwelijks geweten wat die gave inhield. Pas

na een lange reis en vele vreemde ontmoetingen was ik erachter gekomen dat ik een Ontbieder was, en dat mijn gave wellicht de sleutel was tot het beëindigen van koning Keldec's bewind.

Mijn eerste weken in Schaduwröts had ik alleen maar uitgerust en alles opgegeten wat me werd voorgezet. Zo nu en dan kreeg ik bezoek van mijn bovennatuurlijke vrienden Salie en Roodhoed, die ergens buiten op de berg een onderkomen hadden gezocht. Ik werd niet uitgenodigd voor de strategische gesprekken of voor het bestuderen van de verschillende kaarten in de kamer waar Regan zijn voorbereidingen trof. Iedereen in Schaduwröts had een dagelijkse taak, maar van mij werd alleen maar verlangd dat ik zou aansterken. Regan en zijn rebellenbende hadden me behandeld alsof ik een heel bijzonder wapen zou kunnen zijn, en ze hadden zich erop gericht me zo snel mogelijk weer in topconditie te laten komen.

De laatste tijd had ik erop gestaan om Fingal in de ziekenboeg te helpen, waar ik mezelf nuttig kon maken met het bereiden van zalven en tincturen, het oprollen van verband en andere dagelijkse klusjes. Daardoor had de geneesheer van Schaduwröts zijn handen vrij voor andere dingen. Tali's meedogenloze winterse trainingsschema had heel wat verstuikingen, snijwonden en kneuzingen tot gevolg die haar broer moest verzorgen.

En nu was ik eindelijk gezond genoeg verklaard om zelf mee te mogen trainen. Want mijn bovennatuurlijke gave, hoe waardevol ook voor de rebellen, was niet voldoende; Regan zou me niet voor zijn zaak inzetten als ik niet minstens de basisvaardigheden van een vechter bezat. Ik zou nooit een krijger worden zoals Tali of Andra of de andere vrouwen met wie ik de slaapvertrekken deelde. Mijn jaren van rondzwerven hadden me gehard, maar ik was te klein en te mager om van veel nut te kunnen zijn in een gevecht. Toch moest ik leren mezelf te verdedigen totdat iemand me te hulp kon schieten. Dat was wat Regan had gezegd.

'Veel geluk,' mompelde Sula, die haar haar razendsnel had opgebonden en al onderweg was naar de deur.

'Je redt je wel, Neryn,' mompelde Dervla toen ze langs me liep. Finet stampte haar voeten in haar laarzen en volgde de anderen naar buiten terwijl ik mijn rok nog aan het aantrekken was. Andrea had die nacht op wacht gestaan en was nog niet teruggekeerd. Ondanks onze afgelegen locatie werd de ingang van Schaduwröts dag en nacht bewaakt.

‘Die rok kun je niet aan.’ Tali’s donkere ogen stonden niet per se vijandig, maar ook niet echt vriendelijk. Zelfs nu ik lang genoeg in Schaduwrots was om door alle anderen te worden aanvaard, was het duidelijk dat zij nog haar bedenkingen over me had. ‘Heeft Eva je geen broek gegeven? Trek die dan aan, en snel een beetje, en doe je laarzen aan, niet die zachte slippertjes, anders breek je straks je enkels.’

Ik dwong mezelf rustig adem te halen terwijl ik mijn rok verwisselde voor een broek. Eva, die samen met Milla de leiding had over huishoudelijke zaken in Schaduwrots, had de vereiste kleding voor me gemaakt, aangezien alle vrouwelijke krijgers mannenkleding droegen tijdens hun werk. Daar had ik aan moeten denken. De Ladder bedwingen in een rok zou een onmogelijke opgave zijn.

Ik trok mijn laarzen aan en vlocht mijn haar. Ik vroeg me af of Tali me nog naar het privaat zou laten gaan voordat we vertrokken.

‘Dat was veel te langzaam,’ zei ze nu. ‘Als we in de openlucht hadden geslapen en waren overvallen, zou je op deze manier al dood zijn voordat je je wapen zou kunnen oprapen. We kunnen ons geen zwakke schakels veroorloven.’

Ik had iets kunnen zeggen over de talloze keren dat vader en ik ongezien in het bos waren opgegaan wanneer de Handhavers te dichtbij kwamen. Ik had kunnen zeggen dat we drie jaar lang op de vlucht waren geweest zonder gepakt te worden, tot aan die vreselijke avond waarop de Zuivering naar Donkerwater kwam en mijn vader het leven liet. Maar ik zei niets. Het was Tali’s taak om ons allemaal fit genoeg te houden om door te vechten, om te overleven, om de boodschap van vrijheid over heel Alban te verspreiden. Op dit moment was het mijn taak om te leren.

‘Ga naar het privaat,’ zei Tali, ‘dan zie ik je daarna bij de Ladder. We hebben hem voor onszelf tot na het ontbijt, en daar wil ik zo nuttig mogelijk gebruik van maken. Niet dralen.’

‘Klaar? Vijftig stappen dit keer, en sneller. Een, twee, drie, nu!’

Ik klom. Tali volgde me, ogenschijnlijk onvermoeibaar. Ze bleef een paar stappen achter me en telde meedogenloos door. Mijn dijbenen brandden van pijn. Ik had steken in mijn borst. Ik had nauwelijks de kracht om haar te haten, alleen om door te gaan.

‘... negenenvertig, vijftig!’

Ik boog me hijgend voorover en zette mijn handen op mijn knieën. Tali kwam achter me staan, totaal niet buiten adem. Nu haatte ik haar echt.

‘Tien tellen rust. Een, twee...’

De verraderlijke stenen trap die de Ladder werd genoemd, lag aan het eind van een lange kronkelgang die deel uitmaakte van de grotachtige vertrekken waar Schaduwwrots uit bestond. Niemand wist wie de maker was. Het was een oud en bovennatuurlijk grottenstelsel. Zo nu en dan veranderde het van vorm, zodat er nieuwe grotten en gangen ontstonden, of nieuwe deuren en ramen. Er leefde hier een clan van het Goede Volk, het bovennatuurlijke volk van Alban dat mensen op bevel van de koning moesten mijden. Ze woonden in de berg onder het rebellenkwartier, dat zei mijn vriendin Salie tenminste. Zonder de nuttige geschenken die zij achterlieten, zouden de menselijke bewoners van Schaduwwrots de strenge winters van het hoogland nooit hebben kunnen overleven. Brandhout. Vers geslacht vee. Groenten die hier op de berg niet konden groeien. Het Goede Volk plaagde de rebellen met hun nabijheid, maar ze lieten zich nooit zien. Toen ik hier net was, dacht ik dat het voor mij eenvoudig zou zijn om hen te vinden en vrienden met hen te worden. Mijn gave als Ontbieder stelde me in staat om allerlei soorten bovennatuurlijke wezens te zien en met hen te praten. Dat was in het verleden tenminste zo geweest. Maar dit volk uit hun hol lokken was net zo moeilijk als het uit de dop peuteren van een hazelnoot.

De Ladder liep omhoog langs de wand van een hoge, smalle grot. Boven verbreedden de treden zich tot een vlakke richel. Ze zeiden dat het uitzicht daar op een heldere dag uitzonderlijk was: een weidse blik op met sneeuw bedekte toppen, hoge bergen en diepe valleien. Als je geluk had, kon je adelaars op de luchtstromingen zien rondzweven.

Ik was nog nooit boven geweest. De treden waren duidelijk uit de rotsen gehakt door iemand met de verdorven wens om mensen tot het uiterste van hun kunnen te laten gaan. Maar het kon natuurlijk ook zo zijn dat diegene niet had voorzien hoe Tali er gebruik van zou kunnen maken.

‘... tien. Klaar? Een, twee, drie, nu!’

Ik klom. Ik mocht dan wel bijna te uitgeput zijn om me te bewegen, ik kon nog wel gehoor geven aan een bevel. ‘Goed zo,’ zei Tali toen ik de honderdste trede bereikte en naar adem happend dubbelklapte.

‘Dank je,’ hijgde ik. Van haar was dat de hoogste lof.

‘Verspil je adem niet met praten. Rust vijftien tellen uit. Daarna gaan we door naar de top.’

Ze telde. Ik haalde adem. Ondanks de kilte van de grot gutste het zweet van me af.

‘Veertien, vijftien. Klaar? Een, twee, drie, nu! Sneller, Neryn! Vooruit met die benen!’

Er waren in totaal honderdzevenentwintig treden. Tegen de tijd dat we boven op de richel stonden, deed iedere spier in mijn lichaam pijn en dreigde ik in te storten. Maar ik bleef rechtop staan, met mijn rug tegen de rotswand geleund, en probeerde mijn ademhaling tot bedaren te brengen. Als er iets was waar Tali een hekel aan had, dan was het gebrek aan zelfbeheersing. En ze had de gewoonte om met onverwachte verrassingen te komen. Je kon je aandacht geen moment laten verslappen. Ze was ertoe in staat me helemaal terug naar beneden te sturen en opnieuw te laten beginnen.

‘Je mag gaan zitten,’ zei Tali. Zelf liep ze een stukje verder over de richel en ging met haar rug tegen de rotswand zitten, terwijl haar benen boven de afgrond bungelden. ‘Je bent geen krijger; daarom zal ik je een beetje ontzien. En de weg naar beneden is zwaar voor je knieën.’

Aangezien ik toestemming had gekregen, liet ik me naast haar neerzakken. De lucht was ijzig. Het was een rustige dag, zonder de striemende noordenwind die ’s morgens vaak opstak. Lage wolken omhulden de berg. Geen uitzicht vandaag, behalve hier en daar een paar rotsblokken of een stukje kale helling. Schaduwrots voelde soms aan als het einde van de wereld.

‘Wat ligt er ten noorden van hier?’ vroeg ik toen ik weer genoeg adem had om te praten. ‘Liggen er nederzettingen achter die bergen?’

‘Waarom vraag je dat?’

‘Het ziet er verlaten uit. Onherbergzaam.’ Toen ik erachter was gekomen dat ik een Ontbieder was, en dat ik het Goede Volk kon oproepen om de mensheid te helpen, was ik ook te weten gekomen dat ik voor het gebruik van mijn gave hulp moest zoeken bij de Hoeders van Alban. Deze oeroude, machtige wezens hadden zich teruggetrokken in schuilplaatsen toen Keldec de troon bestee. Ze konden niet aanzien hoe ons vredige rijk een plek van angst en wreedheid werd. Als ik hen zou kunnen vinden, dan konden zij me misschien leren hoe

ik mijn gave ten volle en verstandig moest gebruiken. Ik had al eens een Hoeder ontmoet. De Meester der Schaduwen had me opgezocht en op de proef gesteld, en me daarna op raadselachtige wijze verteld wat me nog te doen stond. Ik moest drie reizen maken, en nog drie Hoeders vinden: de Heer van het Noorden, de Kol van de Eilanden, de Witte Vrouwe. Noord, west, oost. ‘De Heer van het Noorden moet ergens in die bergen leven, of erachter, dus zodra de winter voorbij is, moet ik daarheen.’

‘Zonder gids zou je in dat gebied kunnen ronddwalen tot je doodgaat van de honger,’ zei Tali botweg.

‘Ik kan voedsel zoeken in het bos. Ik kan vissen. Ik weet hoe ik een valstrik moet maken.’

‘Het is onherbergzaam gebied. Er zijn weinig nederzettingen, weinig goede paden en weinig bruggen. Zelfs in de zomer groeit er bijna niets.’

‘Er zal in ieder geval geen Zuivering zijn, en als het daar zo verlaten is, hoef ik niet bang te zijn voor de mannen van de koning.’

‘Eén ding is zeker,’ zei Tali. ‘Je kunt die reis niet in je eentje maken, hoe goed we er ook in zouden slagen om voor de lente een krijger van je te maken. Regan stuurt trouwens zelden mensen in hun eentje weg, behalve Flint natuurlijk. Hij zal erop staan dat je iemand meeneemt als gids en lijfwacht.’ Ze staaarde over de in wolken gehulde bergen. ‘Als ik jou was, zou ik eerst naar het westen gaan om de Kol van de Eilanden te vinden,’ zei ze. ‘Bewaar het noorden voor de zomer. Of moet je een bepaalde volgorde aanhouden?’

‘Daar heeft de Meester der Schaduwen niets over gezegd. Ik weet alleen dat ik van iedere Hoeder iets anders moet leren.’

‘Hmm,’ bromde Tali vaag. Ik kon niet bepalen wat ze dacht. Ze tilde een getatoeëerde arm op, vol spiralen, krullen en vliegende vogels – dezelfde tekens als rond haar nek – en duwde haar donkere haar achter haar oor. ‘Het is een lange reis, Neryn. Misschien langer dan je beseft. Het noorden... het is een onverzoenlijke plek. We zijn daar al heel wat goede kameraden kwijtgeraakt.’

‘Misschien zou ik inderdaad eerst naar het westen kunnen gaan.’ Dat zou betekenen dat ik terug moest over de weg waarover ik naar Schaduwrots was gekomen, een weg vol nare herinneringen. Maar het zou toch ooit moeten gebeuren. Als ik naar het westen ging, dan was er een mogelijkheid – klein, maar aanwezig – dat ik Flint zou zien.

De gedachte aan hem bezorgde me een blij en tegelijkertijd bedroefd gevoel, want toen hij uit Schaduwrots was vertrokken, had hij zoete woorden gesproken over vergeving en hoop. We hadden niet over liefde gesproken, niet met zoveel woorden, want teerhartige gevoelens waren verboden onder Regans rebellen. Maar er was iets tussen ons voorgevallen wat echt en betekenisvol was. Flint zou inmiddels terug zijn in Winterfort en zijn weelderige leventje leiden als Regans ogen aan het hof van de koning. Keldec's Handhaver; Keldec's vertrouweling; Keldec's rechterhand. Een rebellenspion die op het scherpst van de snede leefde en voortdurend in gevaar was. Toch waagde ik het te hopen dat hij op tijd naar Schaduwrots zou terugkeren om in het voorjaar met me mee te gaan. Maar ik wist ook dat hij zich voor het verlies van een volledige eenheid Handhavers zou moeten verantwoorden, en ik betwijfelde of de koning hem het hof zo snel weer zou laten verlaten.

‘Heb je erover gedacht om je bovennatuurlijke vrienden te vragen met je mee te gaan?’ vroeg Tali. ‘Of een van die wezens waarvan beweerd wordt dat ze onder de grond leven?’

‘Salie noemt ze het Ondervolk. Je klinkt alsof je niet in ze gelooft.’

Tali wierp me een zijdelingse blik toe. ‘Ik ben niet stom, Neryn. Ik weet dat er behalve ons nog iets anders in deze grotten is. Vooral nu ik je vreemde vrienden heb gezien. We zouden hier nooit hebben kunnen overleven zonder bovennatuurlijke hulp. Maar ze kunnen onmogelijk onder aan de wenteltrap wonen. Die leidt nergens heen. Dat heb je zelf gezien. De gang onder aan de trap eindigt bij een massieve stenen muur. Toch houdt Salie vol dat ze daar wonen.’

Daar had ik niets op te zeggen. Het was zelfs Salie niet gelukt om een teken van leven van het Ondervolk te krijgen.

‘Waarom vraag je hun dan niet om met je mee te gaan? Salie en die ander? Hun magie zou je onderweg kunnen beschermen, of niet?’

‘Ik wil het hun niet vragen. Een van hen is gestorven toen ze mij beschermden, onderweg hierheen. Je weet dat ijzer dodelijk is voor het Goede Volk, net zo dodelijk als gif. Salies goede vriend stierf met een keten om zijn nek gewikkeld die door een Handhaver werd vastgehouden. Het was afschuwelijk. Wreed. Hij was maar zo klein, een schepsel van het bos, en hij nam het tegen de mannen van de koning op zodat ik kon ontsnappen. Salie heeft al heel veel voor me opgeofferd. Roodhoed heeft een kindje om voor te zorgen. Als ik hun zou

vragen met me mee te gaan en er gebeurt weer zoiets, dan denk ik niet dat ik...'

Ik voelde Tali's blik op me rusten. 'Geloof me,' zei ze, 'ik weet hoe dat voelt. Het is iets waar je mee zult moeten leren leven, want het hoort bij wat we doen. Deze oorlog kan niet worden gewonnen zonder mensen te verliezen. Regan zal de waarde van je gave afwegen tegen het risico dat er iemand gewond raakt wanneer we je beschermen, en hij zal erop staan dat je een lijfwacht meeneemt. Iemand van het Goede Volk of iemand van ons. Je zult je gewetensbezwaren opzij moeten zetten.'

Toen ik niets zei, ging ze verder: 'Het noorden is niet helemaal verlaten. Er woont daar een hoofdman, Lannan, die ook wel Lannan Langarm wordt genoemd. Hij is verwant aan de leiders op de noordelijke eilanden. Zijn persoonlijke krijgsmacht is zo groot dat de legers van de andere zeven hoofdmannen van Alban erbij in het niet vallen. Dat is tenminste wat we hebben gehoord.' Ze aarzelde. 'Onze onderhandelingen met hem zijn in een kritiek stadium. Lannan heeft aanzienlijk veel macht. Hij heeft de Bijeenkomst in geen jaren bijgewoond; zijn relatie met de koning is op zijn minst vijandig. Afstand is zijn vriend. Keldec zal niet snel een krijgsmacht naar het noorden sturen, want hij weet dat ze in de bergen geen schijn van kans hebben.'

Er viel een stilte.

'Begrijp je wat ik zeg, Neryn?'

'Dat degene die Lannan aan zijn zijde weet te krijgen sterk in het voordeel is. Ja toch?'

'Precies.'

'Betekent dat dat Regan in het voorjaar zelf naar het noorden gaat?'

Tali schudde haar hoofd. 'Dat is niet nodig. Er zijn al afgevaardigden met Lannan in gesprek. Regans aanhang is groter dan dit rebelengroepje in Schaduwröts, Neryn. Dit is het hart van de beweging, maar we zouden niet ver komen met zo weinig mensen. We zijn verspreid over heel Alban, op plekken waar een enkele andersdenkende ziel is uitgegroeid tot een kleine strijdmacht op zich. We moeten voorzichtig zijn. Je weet wat er gebeurt wanneer de koning ook maar een glimpje ongehoorzaamheid ter ore komt.'

Dat wist ik maar al te goed. Ik had dorpen zien platbranden, onschuldige mensen aan een zwaard zien rijgen, gezien hoe leiders die opkwamen voor gerechtigheid achteloos ter dood werden gebracht.

Ik had mijn hele familie verloren aan de Zuivering: het schoonvegen van de dorpen van Alban om rebellen en mensen met bovennatuurlijke gaven uit te roeien. Keldec vreesde magie meer dan wat dan ook. Toch gebruikte hij diezelfde magie voor zijn eigen doeleinden. Zijn Hersenspoelers, waar ook Flint deel van uitmaakte, konden een betovering uitspreken waardoor iemand die het ongenoegen van de koning had opgewekt een makke, trouwe onderdaan werd. Soms ging er echter iets mis met de betovering, en dan werd het slachtoffer een lege, achterlijke schim van zichzelf. Ook daar was ik getuige van geweest. Het was de afschuwelijkste nacht van mijn leven geweest.

‘Als Regans bende over heel Alban is verspreid,’ vroeg ik, ‘hoe staan ze dan met elkaar in verbinding? Hoe kan er een gezamenlijke strategie worden uitgestippeld wanneer de tijd daar is om in actie te komen?’

‘We hebben hier en daar mensen die berichten doorgeven. Mensen die te vertrouwen zijn. Geloof het of niet, maar die bestaan nog in Alban. Maar het is inderdaad een zwak punt. Dit soort dingen kost tijd.’

Ik dacht aan de jongen die Flint berichten had gestuurd, toen ik zo ziek was en hij en ik lange dagen en nachten in een hutje halverwege de vallei van de Raas hadden doorgebracht. Ik had me al afgevraagd hoe het met die jongen zat, of hij net zo iemand was geweest als mijn broer, die met een speer in zijn borst was gestorven toen de Handhavers ons dorp overvielen, nog geen vier jaar geleden. Alleen een dwaas of een held zou doen wat hij had gedaan. Misschien waren dat soort mensen wel zowel een held als een dwaas.

‘Het gaat een langdurige kwestie worden,’ zei Tali. ‘De hoofdmannen voor ons winnen, bedoel ik. Degenen die bereid zouden zijn een opstand te steunen, laten dat niet openlijk blijken. In ieder bolwerk is wel iemand die bereid is de Handhavers iets in te fluisteren voor een paar zilverstukken. En zodra ze dat doen, of hun informatie klopt of niet, dan daalt de wraak van de koning op hen neer als een slecht gemikte hamer, die zowel onschuldige als schuldige mensen treft. We willen allemaal dat de opstand snel plaatsvindt, zo snel mogelijk, voordat mensen te murw zijn geslagen om nog strijdlustig te zijn. Maar een woord in het verkeerde oor kan de hele onderneming doen mislukken.’ Ze keek me zijdelings met samengeknepen ogen aan. ‘Dat betekent dus: níét in onbekende streken rondbanjeren of domme dingen zeggen, of het nu in het huis van een hoofdman is of in de grot van een of ander bovennatuurlijk wezen.’

‘Ik was niet van plan om zomaar ergens rond te banjeren. En ik zou me verre van de huizen van de hoofdmannen houden. Ik hoop de bewoonde wereld eigenlijk helemaal te omzeilen als het even kan. Maar ik moet gaan, zodra het weer het toelaat. Als Regan mijn gave als hulpmiddel wil gebruiken bij de opstand, dan moet ik de Hoeders vinden en leren hoe ik een echte Ontbieder moet worden. Hoewel, tegen de tijd dat ik weer onder aan de Ladder sta, kan ik waarschijnlijk niet eens meer naar mijn slaapkamer lopen, laat staan helemaal naar de westelijke eilanden.’

‘Wanneer het voorjaar aanbreekt,’ zei Tali, die opstond en me een sterke hand toestak om me overeind te trekken, ‘ren je deze trap zonder nadenken op en af. Je bent sterker dan je denkt; dat moet wel na al die jaren te hebben rondgezworven. Als je eerst naar het westen gaat, moeten we je misschien ook beter leren zwemmen.’

‘Geweldig,’ zei ik, zonder te bekennen dat ik helemáál niet kon zwemmen. ‘En waar moet dat gebeuren? In een of ander met ijs bedekt bergmeer?’

‘Daag me niet uit.’ Een bijna onzichtbare glimp van een glimlach beroerde Tali’s lippen. ‘Kom, we gaan naar beneden. Wees niet te voorzichtig, zet je voeten goed neer en leun iets achterover tijdens het lopen. Ik vang je liever niet op. Ik zal niet tellen, maar ik wil dat je je voorstelt dat je op de hielen wordt gezeten door een grote vent met een bijl. Als je draalt, zorgt hij er wel voor dat je onaangenaam snel beneden bent.’